

Arrest

nr. 187 902 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam eind 2013 toe op het Belgische grondgebied en vervoegde haar kleindochter en dier echtgenoot.

1.2. Verzoekster diende op 24 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 februari 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde beslissing onontvankelijk werd verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 februari 2014 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw:

Naam + voornaam: K.(...), N.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Brussel, 27.02.2014

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie:”

1.5. Op 5 maart 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om de in punt 1.3. en punt 1.4 vermelde beslissingen in te trekken.

1.6. Eveneens op 5 maart 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 2 april 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.01.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM: K.(...) N.(...) A.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen

door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Het document in het medisch dossier opgesteld op 27.09.2013 werd niet in overweging genomen worden aangezien het onmogelijk is de kwalificatie en de identiteit van de ondertekenaar te verifiëren. De ondertekenaar is een Nederlandse huisarts in opleiding, dus nog geen arts en heeft bovendien ook geen RIZIV nummer.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat op 27 februari 2014 een beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd getroffen die gepaard ging met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beide beslissingen werden op 5 maart 2014 ingetrokken:

“NAAM:

K.(...), N.(...) A.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)

+ kleindochter:

D.(...), M.(...) A.(...) geboren te (...) op (...)

+ echtgenoot van M.(...) A.(...):

V.(...) K.(...) F.(...) J.(...) (R.R.: 079011330796) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

Hierbij verzoek ik u de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 27.02.2014 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, in te trekken.

Bijgevolg dienen bovengenoemde personen opnieuw in dezelfde toestand van verblijf geplaatst te worden als die waarin zij zich bevonden voor het nemen van de beslissing die het voorwerp uitmaakt van de huidige intrekking. Er zal een nieuwe beslissing genomen worden aangaande hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gelieve eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) voor K.(...), N.(...) A.(...) in te trekken.

Ten gepaste tijde zult u op de hoogte gebracht worden van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag.

Onze excuses voor de hierdoor veroorzaakte overlast.

Gelieve betrokkenen een afschrift van deze brief te overhandigen nadat zij voor kennisname hebben getekend.

Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve onmiddellijk onze diensten te melden indien kennisname niet mogelijk blijkt.”

Op diezelfde dag, 5 maart 2014, werden nieuwe beslissingen getroffen over de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en diende een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend te worden:

“(…)

05.03.2014

(…)

Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24.01.2014 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012, die bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

K.(...), N.(...) A.(...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Russische Federatie geboren te (...) op (...) adres: (...)

Informeert u dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Gelieve betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen:

De beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen (bijlage 13)

Ik verzoek u bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten alle bepalingen opgenomen in de Omzendbrief van 10.06.2011 toe te passen en Bureau Sefor (fax 022746613) op de hoogte te brengen van de ondernomen stappen.

Nadat zij voor kennisname heeft getekend, dient een afschrift hiervan aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Een andere kopie van de beslissing wordt bijgehouden in uw dossier.

Gelieve de datum van kennisname te plaatsen bij de handtekening van betrokkene!

Indien betrokkene het opgegeven adres verlaten heeft/hebben met onbekende bestemming, dient u de afvoering uit uw registers te overwegen.”

2.2. Op 2 april 2014 werd de nieuwe beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, ter kennis werd gebracht, samen met het (eerder ingetrokken) bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 februari 2014.

2.3. Ter terechtzitting rijst de vraag of de nieuwe verwijderingsmaatregel aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Uit het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat enkel het eerder ingetrokken bevel werd betekend, zoals verzoekster ook in fine van haar middel beschrijft. De advocaat van de verwerende partij kan niet concreet antwoorden op de vraag of er aan verzoekster al dan niet een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en gedraagt zich hieromtrent, net als de raadvrouw van verzoekster, naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.4. De intrekking van een beslissing heeft tot gevolg dat die beslissing *ab initio* uit het rechtsverkeer verdwijnt. Zij wordt geacht nooit te zijn genomen. De intrekking van een beslissing ontnemt dus per definitie aan het annulatieberoep zijn voorwerp (RvS 20 mei 2003, nr. 119.574). Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 februari 2014, dat op 2 april 2014 werd betekend, reeds was ingetrokken en daardoor uit het rechtsverkeer was verdwenen, is het beroep doelloos voor zover het betrekking heeft op deze verwijderingsmaatregel, thans de eerste bestreden beslissing.

Bijgevolg dient ook niet langer te worden geantwoord op de exceptie van niet-ontvankelijkheid, die door de verwerende partij werd opgeworpen in haar nota met opmerkingen.

De onderhavige vordering heeft enkel de beslissing van 5 maart 2014 tot voorwerp waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“2.1.1. M.b.t. advies arts-adviseur

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat daar waar in het standaard medisch getuigschrift dat dient bijgevoegd te worden bij de aanvraag om machtiging tot verblijf verzocht wordt om de naam, handtekening, stempel en het RIZIV-nummer op te geven van de arts die het medisch getuigschrift ingevuld heeft zodoende nagegaan kan worden de identiteit en kwalificatie van de ondertekenaar, stelt verzoekster vast dat het RIZIV-nummer van de arts-adviseur niet vermeld wordt in diens advies aan de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken.

Zodoende is het voor verzoekster niet mogelijk om de authenticiteit van het advies, de kwalificaties en de identiteit van de ondertekenaar, arts-adviseur na te gaan.

Het niet vermelden van het RIZIV-nummer van de arts-adviseur maakt een schending uit van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst tot slot naar het arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26 juli 2013, nr. 107 415.

2.1.2. M.b.t. onontvankelijkheidsbeslissing

Vervolgens stelt de verwerende partij in diens bestreden beslissing d.d. 5 maart 2014 dat het medisch getuigschrift opgesteld op 27 september 2013 niet in overweging wordt genomen omdat de verwerende partij van oordeel is dat het onmogelijk is om de kwalificatie en identiteit van de ondertekenaar te verifiëren. Zij meent dat doordat de stempel vermeldt dat de arts in opleiding is, meent zij dat zij nog geen arts is en bovendien geen RIZIV nummer heeft.

Het betreft het stuk 3 a dat verzoekster gevoegd heeft bij haar initiële aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekster stelt vast dat de verwerende partij het stuk 3b vervolgens niet heeft gelezen. In Nederland wordt het identificatienummer van een arts niet een RIZIV-nummer genoemd, maar een BIG-nummer zoals alsmede werd aangevuld door de behandelende arts op het standaard medisch getuigschrift, m.n. BIG nummer (...).

Wanneer men het BIG-nummer inderdaad gaat opzoeken (stuk 3b gevoegd bij het initieel verzoekschrift tot machtiging om verblijf) komt men uit bij Dr. M.R. M. Stuk 3b vermeld duidelijk dat Dr. Mevr. M.R. M. een arts is onder vermelding van de beroepsgroep met BIG nummer (...).

Het medisch getuigschrift vermeldt derhalve duidelijk de naam, de handtekening, de stempel en het BIG nummer (vergelijkbaar met het RIZIV-nummer) in België zodoende de verwerende partij wel degelijk diende rekening te houden met de inhoud van voormeld medisch getuigschrift! Dr. M.R. M. is wel degelijk een arts!

Het feit dat verzoekster initieel in Nederland werd behandeld ligt aan de basis dat het eerste medisch getuigschrift werd ingevuld door een Nederlandse arts. Het spreekt voor zich dat de verwerende partij niet enkel dient rekening te houden met een medisch attest ingevuld door een Belgische arts dit zou een ongeoorloofde discriminatie op basis van nationaliteit uitmaken.

Bovendien is in casu de Nederlandse arts volledig identificeerbaar zodoende de identiteit en de kwalificatie van de ondertekenaar van het medisch getuigschrift d.d. 27 september 2013 volledig kan nagegaan worden zodoende voldaan is aan de voorwaarden van artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Door anders te besluiten maakt de verwerende partij zich schuldig aan een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.3. M.b.t. advies arts-adviseur / onontvankelijkheidsbeslissing

De arts-adviseur verwijst in zijn advies aan de verwerende partij d.d. 24 februari 2014 naar het standaard medisch getuigschrift d.d. 6.11.2013 en de medische stukken d.d. 26.08.2013 en 02.09.2013. In de initiële aanvraag werden echter alsmede de volgende medische stukken overgemaakt:

- Standaard medisch getuigschrift ingevuld door Dr. M.R. M. d.d. 27.09.2013;
- Medisch document, brief gericht aan verzoekster uitgaande van Dr. M. M. d.d. 10.10.2013 waarin verzoekster wordt afgeraden om te reizen
- Medisch document, brief gericht aan verzoekster uitgaande van Dr. M. M. d.d. 5.08.2013.

De arts-adviseur vermeldt op geen enkel ogenblik in diens advies waarom er geen rekening wordt gehouden met voormelde documenten. Alsmede de verwerende partij vermeldt enkel in de bestreden beslissing waarom geen rekening wordt gehouden met het standaard medisch getuigschrift ingevuld door Dr. M.R. M. d.d. 27.09.2014, reden waarmee verzoekster niet kan akkoord gaan, cfr. supra, doch noch de verwerende partij in diens bestreden beslissing van 5 maart 2014, noch de arts-adviseur vermelden niet waarom geen rekening werd gehouden met de medische documenten d.d. 10.10.2013 en d.d. 05.08.2013. Zowel het advies uitgaande van de arts-adviseur, als de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 5 maart 2014, zijnde de bestreden beslissingen zijn derhalve behept met een motiveringsgebrek.

De beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel hebben tot het gevolg dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf de verwerende partij dient rekening te houden met alle medische stukken die werden bijgevoegd bij de aanvraag.

2.1.4. M.b.t. advies arts-adviseur / onontvankelijkheidsbeslissing

Zoals hiervoor vermeld, kan verzoekster niet akkoord gaan met de redenering waarom voormeld standaard medisch getuigschrift d.d. 27.09.2013 niet in overweging werd genomen.

Het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.09.2013 ingevuld door Dr. M.R. M. vermeldt zeer duidelijk dat mantelzorg aangewezen is, doch hiermee heeft noch de arts-adviseur, noch de verwerende partij rekening mee gehouden.

"Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, moet het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren." (I. Opdebeek, A. Coolsaet (eds), Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, 2013, p. 466 - RvV 29 februari 2012, nr. 76.199.)

in haar initieel verzoekschrift heeft verzoekster verwezen naar artikel 8 EVRM en de nood aan mantelzorg die in België kan geboden worden door de familieleden die in België wonen waarmee ze in

het verleden samengewoond heeft in haar land van herkomst. De verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik hierop geantwoord in de bestreden beslissingen.

Alsmede om voormelde reden zijn de bestreden beslissingen derhalve behept met een motiveringsgebrek.

2.1.5. M.b.t. advies arts-adviseur / onontvankelijkheidsbeslissing / bevel om het grondgebied te verlaten Artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwijst naar onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend en het bevel zodoende een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten te moeten afleveren aan verzoekster.

Verzoekster zal hierna aantonen dat de bestreden beslissingen, zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als het bevel om het grondgebied te verlaten die zij mocht ontvangen een schending uitmaakt van artikel 2, 3 en 8 EVRM, een verdragsrechtelijke bepaling die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde en primeert op de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 EVRM luidt immers als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De arts-adviseur is de mening toegedaan dat het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.11.2013 en de medische stukken d.d. 26.08.2013 en 02.09.2013 geen klachten beschrijven die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het medisch getuigschrift waarnaar de arts-adviseur verwijst, vermeldt anders zeer duidelijk onder de vraag wat zouden de gevolgen en de mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet: 'verhoogd risico op hartinfarct / hartfalen'. Alsmede op pagina 1 van het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.11.2013 wordt vermeld 'best zware fysieke inspanningen en reizen uit te stellen tot stabilisatie van toestand' en wordt er hoofding van diagnose gesproken van hartlijden.

Volgens de arts-adviseur bestaat er geen noodzaak tot behandelen ondanks verzoeker thans wel de volgende medicatie dient te nemen, zijnde Diabeton MR, Artra, No-Spa, Naproxen, Betaserc, Bisoprolol, Coruno aangezien ze o.a. een verhoogd risico heeft op hartinfarct / hartfalen? Verzoekster neemt derhalve al deze medicatie voor niets en er is volgens de arts-adviseur geen verhoogd risico op hartfalen/hartinfarct??

Verzoekster stelt vast dat de arts-adviseur ondanks de duidelijke bewoordingen in de standaard medische getuigschriften zelf meent omdat er thans na de eerste onderzoeken reeds voormeld ziektebeeld duidelijk heeft gemaakt en de voormelde medicatie noodzakelijk is, nog geen verdere onderzoeken gebeurd zijn om tot een verdere diagnose te komen, er geen noodzaak tot behandelen bestaat???

Het is duidelijk dat de arts-adviseur duidelijk geen rekening heeft gehouden met de inhoud van de aangehaalde medische getuigschriften en stukken, athans blijkt uit de lezing van zijn advies niet waarom er thans geen verhoogd risico op hartfalen/hartinfarct zou zijn ondanks alle andere voorgebrachte informatie waaruit dit wel zou blijken??

Is het alsmede niet aangewezen voor een arts-adviseur wanneer deze eventueel tot een totaal tegenovergestelde besluit komt, niet aangewezen om de betrokkene op te roepen voor een onderzoek overeenkomstig artikel 9ter § 1 in fine van de Vreemdelingenwet? De tegenstellingen zijn namelijk in casu wel zeer extreem: een risico of geen risico op hartfalen/hartinfarct en dit terwijl verzoekster reeds in het verleden een hartinfarct gehad heeft?

Het is duidelijk dat het advies van de arts-adviseur behept is met een motiveringsgebrek.

Het advies van de arts-adviseur verwijst naar een ziekte voorzien in 6 1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980. Gaat het in casu over de Wet van 15 december 1980?

Alsmede de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing uitgaande van de verwerende partij meldt dat de eventuele onmogelijkheid tot reizen in hoofde van verzoekster zal onderzocht worden bij de uitvoering van een verwijdering. Verzoekster meent dat dit thans in huidige aanvraag dient onderzocht te worden en niet pas bij de uitvoering van de verwijdering! De onmogelijkheid om te reizen noopte verzoekster namelijk om dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van medische redenen overeenkomstig artikel 9ter vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekster heeft dit alsmede uitvoerig uiteengezet in haar initieel verzoekschrift als volgt:

"Artikel 3 EVRM luidt namelijk als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Tengevolge van de onontvankelijkheidsbeslissing en het betekende bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken in haar huidige medische toestand gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en komt dit neer op het feit dat verzoekster wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling en dit zou derhalve een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

De gezondheidsproblemen van verzoekster zijn bovendien aan het licht gekomen net na de vliegtuigreis van Rusland naar Europa bij aankomst op de luchthaven in Europa. De kans is derhalve zeer reëel dat verzoekster opnieuw problemen zal ondervinden bij een terugreis. Bovendien bestaat er geen directe vlucht tussen Brussel en Sint-Petersburg zodoende verzoekster zeker een geruime tijd onderweg is ondanks reizen wordt afgeraden door de behandelde artsen.

Verzoekster verwijst hierbij naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, o.a. naar arrest nr. 39240/96 D. / Verenigd Koninkrijk d.d. 2 mei 1997 waarbij uit de meest enge interpretatie van deze zaak voort vloeit dat een vreemdeling niet gedwongen kan worden verwijderd wanneer hij wegens zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand niet is om te reizen (fit to travel).

Uit het handboek uitgegeven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de Europese Commissie en het 'European Union Agency for fundamental rights' blijkt zeer duidelijk dat een vreemdeling die een staat wenst te verwijderen van hun grondgebied dient te kunnen reizen rekening houdend met hun fysieke en mentale gezondheid:

"Removals have to be carried out safely, humanely and must protect the dignity of the individual. Individuals should be fit to travel, having regard to their physical and mental health".

Vrije kantoorvertaling

"Verwijderingen moeten veilig verlopen, humaan en moet de waardigheid van het individu te beschermen.

Men moet geschikt zijn om te reizen, rekening houdend met hun lichamelijke en geestelijke gezondheid"

Alsmede de hartproblemen hebben zich voorgedaan net nadat verzoekster van Sint-Petersburg naar Europa was gevlogen en aankwam in Europa op de luchthaven. Verzoekster heeft derhalve ook niet alleen omwille van fysieke redenen schrik om thans te vliegen aangezien de artsen attesteren dat thans reizen wordt afgeraden op risico van hartfalen en hartinfarct, alsmede omwille van psychologische redenen. Verzoekster heeft zeer veel schrik dat hetzelfde opnieuw zal gebeuren wanneer ze terug vliegt naar Rusland en aldaar er alleen voor zal staan. Zij had nu het geluk dat haar familie haar in Europa opwachttte op de luchthaven.

In Rusland heeft zij geen naaste familieleden meer wonen die voor haar kunnen zorgen en haar de mantelzorg kunnen aanbieden waarvan de dokters attesteren dat ze deze nodig heeft in haar huidige medische toestand. Haar echtgenoot is reeds overleden in januari 2008 (stuk 15 bij initieel verzoekschrift). Haar kleindochter waarmee ze samengewoond heeft in Rusland woont thans in België samen met haar echtgenoot, (stuk 11-14, 18, 21,24 en 28 bij initieel verzoekschrift)

Bovendien bestaat er geen adequate behandeling voor verzoekster in het land van herkomst of heeft verzoekster minstens geen toegang tot deze levensnoodzakelijke behandeling in haar land van herkomst.

Dergelijke medische behandeling is immers zeer duur en is onbetaalbaar voor vele gewone Russen zoals verzoekster gelet op haar beperkte inkomsten (pensioen) (stukken 10,17 en 25 bij initieel verzoekschrift). Ondanks soms wordt vermeld dat de gezondheidszorg in Rusland gratis is, blijkt de realiteit anders te zijn en dienen patiënten steekpenningen te betalen aan de artsen alvorens verder geholpen te worden, (stuk 30 - 39 bij initieel verzoekschrift)

Alsmede hierdoor zou een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst waar verzoekster geen toegang heeft tot een adequate behandeling (gelet op haar beperkte inkomsten) in haar huidige medische toestand waarbij zij thans een levensnoodzakelijke behandeling die in België opgestart is nodig heeft teneinde te kunnen overleven, een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

De behandelende geneesheren attesteren dat verzoekster de voorgeschreven levensnoodzakelijke medische behandeling én medicatie nodig heeft.

Verzoekster voegt alsmede in bijlage meer informatie betreffende de gezondheidszorg in Rusland, (stuk 30-39 bij initieel verzoekschrift)

Alleen duurbetaalde medische dienstverlening bloeit in Rusland. "Verplichte medische verzekering" geeft echter weinig kansen op een goede dienstverlening. De geneesmiddelen zijn duur en worden steeds duurder en niet iedereen kan deze aankopen. Patiënten moeten ook vaak steekpenningen betalen aan de artsen alvorens ze de noodzakelijke medische zorgen krijgen, (stuk 30-39 bij initieel verzoekschrift)

Bovendien heeft verzoekster reeds de leeftijd van 84 jaar bereikt. Volgens Russische wettelijke bepalingen heeft verzoekster derhalve reeds de pensioenleeftijd bereikt.

Verzoekster kan derhalve in haar huidige medische toestand niet gaan werken om zich vervolgens een goede, deugdelijke en kwalitatieve medische behandeling te veroorloven in haar land van herkomst.

Verzoekster heeft derhalve in haar huidige medische toestand geen toegang tot de benodigde medische zorgen in haar land van herkomst.

Verzoekster verwijst hierbij naar de bijlagen bij huidig verzoekschrift die meer informatie inhouden betreffende de gezondheidszorg in Rusland (stuk 37 bij initieel verzoekschrift)

"Two decades after the Soviet collapse, Russian constitution still guarantees free medical care for everyone. But many Russians say their country is actually segregated between a lucky few who can afford good medical care in private clinics and the vast majority who are left with almost no safety net-or are forced to make side payments to doctors to get care." (stuk 38 bij initieel verzoekschrift)

Vrije kantovertaling

"Twee decennia na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, garandeert de Russische grondwet nog steeds gratis medische zorg voor iedereen. Maar veel Russen zeggen dat hun land is eigenlijk gescheiden tussen de enkele gelukkigen die goed medische zorg in privé-hospitalen kunnen veroorloven en de overgrote meerderheid die achterblijven zonder een medisch vangnet- of gedwongen worden om artsen in het zwart te betalen om medische zorg te verkrijgen."

"Nurse Natalia says corruption is seriously affecting quality of care even in private clinics, which employ unqualified staff, including those who received medical degrees by paying for them."

(stuk 38 bij initieel verzoekschrift)

Vrije kantovertaling

"Verpleegkundige Natalia zegt dat corruptie ernstige gevolgen heeft voor de kwaliteit van de zorg zelfs in privé-hospitalen, die niet-gekwalficeerde werknemers in dienst nemen, met inbegrip van degenen die medische diploma's ontvingen door ervoor te betalen."

Naast de dagelijkse inname van medicijnen en/of eventuele chirurgische ingrepen dient verzoekster nog andere onderzoeken te ondergaan. De medische toestand van verzoekster dient verder opgevolgd te worden door specialisten, wat in Rusland helemaal niet kan worden gegarandeerd.

Verzoekster heeft derhalve nood aan betaalbare, bereikbare en kwalitatief voldoende hoogstaande gezondheidszorg die in haar land van herkomst, zijnde de Russische Federatie, niet voor iedereen voor handen is (zie artikels in bijlage). Cliënte kan van haar pensioen de steekpenningen niet betalen aan artsen teneinde de nodige medische verzorgen te verkrijgen. In Novosibirsk, in het noorden van Rusland heeft men reeds 412 Euro per maand nodig om te kunnen overleven zonder inbegrip van medische behandelingen. De levenskost in Sint-Petersburg is reeds hoger dan deze in Novosibirsk. (stuk 40 bij initieel verzoekschrift)

Alsmede de hoge kostprijs van o.a. de medicijnen nodig voor de behandeling is een enorm probleem in het land van herkomst van verzoeker. Verzoekster neemt thans de volgende medicatie: Diabeton MR, Artra, No-Spa, Naproxen, Betaserc, Bisoprolol, Coruno

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoekster, alsmede de heersende gezondheids- en medische voorzieningen in het land van herkomst van verzoekster, zijnde de Russische Federatie, houdt voor verzoekster een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling daar er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, zijnde de Russische Federatie.

De behandelende artsen van verzoekster vermelden uitdrukkelijk dat de medische behandeling én controle noodzakelijk is. (stuk 2-8 bij initieel verzoekschrift) De behandelende artsen melden alsmede dat mantelzorg aangewezen is en dat dit best wordt aangeboden door de familieleden, (stuk 3 bij initieel verzoekschrift)"

Ondanks dit alles meent de verwerende partij dat de huidige toestand van verzoekster niet uitermate ernstig is? Is o.a. een verhoogd risico op hartfalen/hartinfarct waarvoor verzoekster medicatie neemt, dan niet ernstig en geen risico of directe bedreiging voor iemands leven of fysieke integriteit?

Of dient verzoekster pas een machtiging tot verblijf in te dienen op het moment dat zij inderdaad opnieuw een hartinfarct heeft?

Het medisch getuigschrift waarnaar de arts-adviseur verwijst, vermeldt zeer duidelijk onder de vraag wat zouden de gevolgen en de mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet: 'verhoogd risico op hartinfarct / hartfalen'.

Zodoende dient zowel de arts-adviseur als de verwerende partij na te gaan of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst voor verzoekster en of verzoekster toegang heeft tot deze behandeling. Verzoekster stelt vast dat zowel de arts-adviseur als de verwerende partij van

mening zijn dat zij dit aspect niet dienen te onderzoeken aangezien zij van mening zijn dat de toestand van verzoekster niet uitermate ernstig is ondanks de duidelijke vermeldingen in de bijgevoegde medische attesten waarover met geen één woord wordt gerept in de bestreden beslissingen.

Aangezien de verwerende partij vermeldt in diens bestreden beslissing van 5 maart 2014 dat een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal onderzocht worden bij de uitvoering van een verwijdering, geeft de verwerende partij reeds aan dat verzoekster eventueel wel lijdt aan een medische aandoening die er voor zorgt dat zij niet geschikt is om te reizen. Door hiermee thans bij de onontvankelijkheidsbeslissing geen rekening mee te houden schendt de verwerende partij artikel 2 en 3 EVRM.

De verwerende partij dient niet enkel en alleen bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag machtiging tot verblijf te kijken naar een mogelijke schending van artikel 2, 3 en 8 EVRM, maar alsmede reeds bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Door geen rekening te houden met de onmogelijkheid van verzoekster om te reizen en alsnog een bevel af te leveren aan verzoekster om het grondgebied te verlaten schendt de verwerende partij artikel 2, 3 en 8 EVRM omwille van de voorgaande redenen.

Ondanks de Dienst Vreemdelingenzaken per schrijven van 5 maart 2014 duidelijke instructies gaf aan de Burgemeester van de Stad Antwerpen om over te gaan tot intrekking van voormeld bevel d.d. 27 februari 2014, werd voormeld bevel alsnog betekend op 2 april 2014 aan verzoekster, (stuk 11)

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissingen (zowel in de onontvankelijkheidsbeslissing van 5 maart 2014 als in het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27 februari 2014, allen betekend aan verzoekster d.d. 2 april 2014) schuldig aan een schending van artikel 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing d.d. 5 maart 2014 alsmede schuldig aan een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van voormelde redenen onder punt 2.1.1, 2.1.2 en 2.1.5.

Bijgevolg is dit middel ernstig.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- “1. Kopie internationaal Russisch paspoort verzoekster K.(...) N.(...), geldig tot 15 oktober 2020 met kopie van de opeenvolgende Nederlandse toeristenvisa van verzoekster met de verlengingen tot 1.12.2013;*
- 2. Standaard medisch getuigschrift van 6 november 2013 ondertekend door cardioloog dr. M. H.(...);*
- 3. Standaard medisch getuigschrift van 27 september 2013 ondertekend door Nederlandse dr. M. M.(...)-S.(...) + bewijs registratie van de arts;*
- 4. Medisch attest van pneumoloog Nederlandse Dr. E.(...) C.(...) d.d. 26 augustus 2013 waarbij verzoekster K.(...) N.(...) ongeschikt werd bevonden om te reizen;*
- 5. Voorschrift van dr. H.(...) M.(...) d.d. 23 september 2013;*
- 6. Medisch attest van cardioloog Dr. H.(...) M.(...) d.d. 2 september 2013;*
- 7. Medisch attest van huisarts Dr. M.(...) HAIOS d.d. 10 oktober 2013 waarbij reizen voor verzoekster K.(...) N.(...) wordt afgeraden;*
- 8. Doorverwijzingsbrief van Dr. M.(...) HAIOS d.d. 5 augustus 2013;*
- 9. Onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 27.02.2014 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet met als aanvragers verzoekster, haar kleindochter die in België is ingeschreven in het vreemdelingenregister en haar Belgische schoonkleinkind, de man van haar kleindochter, de heer V.(...) + in gesloten omslag advies arts-adviseur;*
- 10. Beslissing tot rechtzetting d.d. 5 maart 2014 uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken om voormelde onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 27.02.2014 in te trekken, alsmede het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 11. Bestreden beslissing: ondanks voormelde beslissing tot rechtzetting werd het bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 d.d. 27 februari 2014 in hoofde van verzoekster, toch betekend aan verzoekster (!);*
- 12. Bestreden beslissing: onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 5 maart 2014 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet met als aanvrager verzoekster, inclusief het advies van de arts-adviseur d.d. 24 februari 2014.”*

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de (materiële) motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De (tweede) bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer specifiek artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

De in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde ziekte is *“een ziekte (die) een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

3.6. In de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 24 februari 2014, dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van deze beslissing. In zijn advies stelt de arts-adviseur het volgende:

“NAAM : K.(...), N.(...) A.(...) (R.R.: (...))

Vrouwelijk

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde

persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.01.2014.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.11.2013 en de medische stukken d.d. 26.08.2013 en 02.09.2013 blijkt dat de beschreven klachten actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze klachten zijn nog geen aanleiding geweest tot objectiverende onderzoeken om tot een diagnose te komen, er bestaat dus ook geen noodzaak tot behandelen. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980hen die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.7. In een eerste middelonderdeel betreffende het advies van de arts-adviseur betoogt verzoekster dat de afwezigheid van de vermelding van het RIZIV-nummer van de arts-adviseur een motiveringsgebrek zou uitmaken.

3.8. De Raad merkt op dat verzoekster niet aannemelijk maakt welk belang zij zou kunnen doen gelden bij het ontbreken van de vermelding van het RIZIV-nummer van de arts-adviseur. Bovendien bestaat er in de wetgeving voor het bestuur geen enkele verplichting om deze gegevens betreffende de ambtenaar-geneesheer op te nemen in het advies of de beslissing. Voor de arts, die door de vreemdeling werd geconsulteerd en die het standaard medisch getuigschrift opmaakt, bestaat deze verplichting wel op basis van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007). In het koninklijk besluit van tot 21 januari 2011 tot wijziging van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt trouwens in de opmerkingen bij de bijlage uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“De Dienst Vreemdelingenzaken moet de betrokken arts kunnen identificeren. Het is bijgevolg in het belang van de patiënt dat naam en RIZIV - nummer van de arts duidelijk leesbaar zijn.”* Het door verzoekster in haar middelonderdeel aangehaalde arrest van de Raad heeft trouwens betrekking op deze bepaling. Nergens in de regelgeving is echter een gelijkaardige verplichting tot identificatie opgenomen voor de arts-adviseur.

3.9. In de volgende middelonderdelen gaat verzoekster in op de overweging uit de bestreden beslissing dat *“(h)et document in het medisch dossier opgesteld op 27.09.2013 (...) niet in overweging (werd) genomen (...) aangezien het onmogelijk is de kwalificatie en de identiteit van de ondertekenaar te verifiëren. De ondertekenaar is een Nederlandse huisarts in opleiding, dus nog geen arts en heeft bovendien ook geen RIZIV nummer.”* Volgens verzoekster beschikt dr. M., de ondertekenaar van het document, over een Nederlands BIG-nummer, dat vergelijkbaar zou zijn met een Belgisch RIZIV-nummer, waardoor hij wel degelijk identificeerbaar is. Volgens verzoekster zou een andere beoordeling discriminatoir zijn en dient ook rekening te worden gehouden met de inhoud van het getuigschrift en met andere medische stukken van dr. M die bij de aanvraag werden gevoegd.

3.10. De Raad grijpt terug naar wat hierboven in punt 3.8. werd gesteld betreffende de in artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 opgenomen verplichting om voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een standaard medisch getuigschrift te hanteren waarop het RIZIV-nummer dient te worden vermeld. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat voldaan zou zijn aan de reglementaire verplichting om het RIZIV-nummer te vermelden in het attest van 27 september 2013 dat door dr. M. werd opgesteld. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat het een ongeoorloofde discriminatie zou uitmaken op grond van nationaliteit, zoals zij in haar middel betoogt, om te vereisen dat het standaard medisch getuigschrift in het kader van een aanvraag om in België een verblijf te bekomen om medische redenen zou worden opgesteld door een middels het RIZIV-nummer in België identificeerbare geneesheer. Het standpunt van verzoekster komt bovendien *de facto* neer op kritiek op de reglementaire bepaling in het koninklijk besluit van 17 mei 2007, waarvoor de Raad op grond van artikel 39/1, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet bevoegd is aangezien hij enkel kennis kan nemen van *“beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Bijkomend moet worden aangestipt dat verzoekster in haar middel nergens ingaat op de andere, pertinente overweging uit de bestreden beslissing, met name dat de Nederlandse huisarts slechts een huisarts in opleiding (hierna: HAIOS) bleek te zijn, waardoor hij dus (nog) geen arts is. Deze overweging zou op zich reeds zou kunnen volstaan om het getuigschrift te weren. Met haar betoog toont verzoekster niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door het standaard medisch getuigschrift van 27 september 2013 buiten beschouwing te laten. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat bij de beoordeling van haar medische problematiek rekening zou moeten worden gehouden met de in het geweerde getuigschrift aangewezen geachte mantelzorg. Gelet op de vaststelling dat het getuigschrift van de hand van dr. M., HAIOS, buiten

beschouwing diende te worden gelaten wegens het ontbreken van de vereiste identificatiegegevens en het feit dat het slechts een arts in opleiding betrof, diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet bijkomend te motiveren waarom met de 'aanvullende' consultatieverslagen van diezelfde dr. M. van 5 augustus 2013 en 10 oktober 2013, die als medische stukken bij de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf werden gevoegd, evenmin rekening werd gehouden. Er kan op dit punt geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 worden vastgesteld, noch van de aangevoerde beginselen.

3.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Wanneer de blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling bij de verwijdering van een vreemdeling het gevolg is van een medische aandoening, vereist artikel 3 van het EVRM dat het gaat om een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, *N v. United Kingdom*; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, *D. v. United Kingdom*). Nochtans kan in zeer uitzonderlijke gevallen, ofschoon er geen imminent levensgevaar bestaat, de blootstelling aan ernstig, snel en onweerkeerbaar lijden of aanzienlijke reductie van de levensverwachting, omwille van de afwezigheid van een geschikte behandeling of gebrek aan toegang tot behandeling in het land van bestemming, een inbreuk op artikel 3 van het EVRM uitmaken (EHRM, 13 december 2016, *Paposhvili v. België (GK)*, §183).

3.12. De Raad wijst erop dat verzoekster de aangevoerde schendingen van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM in de eerste plaats bespreekt in functie van een verwijderingsmaatregel, zoals overigens gebruikelijk is in de rechtspraak van het EHRM, terwijl *in casu* niet blijkt dat verzoekster thans aan een verwijderingsmaatregel onderworpen is. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Om dezelfde reden, het gebrek aan een verwijderingsmaatregel, zijn een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (*cf.* RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, werd de beslissing van 27 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) immers ingetrokken (zie punt 2. van dit arrest).

3.13. In wezen voert verzoekster aan dat zij, in weerwil van het standpunt van de arts-adviseur in zijn advies, uit het standaard medisch getuigschrift van 6 november 2013 wel kan afleiden dat er een reëel risico zou bestaan voor haar leven of fysieke integriteit. Zij verwijst hierbij naar de vermelding van een "*verhoogd risico op hartinfarct/hartfalen*" en naar de medicatie die zij voorgeschreven kreeg. Deze gegevens nemen echter niet weg dat er inzake de diagnose op het standaard medisch getuigschrift van 6 november 2013 enkel "*thoracale pijnklachten*" werden vermeld, waarbij er een vermoeden bestond van "*ischemisch hartlijden*" en een "*indicatie voor medicatie en coronarografie voor inschatting van ernst*". Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in de pertinente vaststelling van de arts-adviseur te weerleggen dat, enerzijds "*de beschreven klachten actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene*" en dat anderzijds "*(d)eze klachten (...) nog geen aanleiding (zijn) geweest tot objectiverende onderzoeken om tot een diagnose te komen*" en "*er (...) dus ook geen noodzaak tot behandelen (bestaat)*". De arts-adviseur concludeert dan ook dat er "*actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat) wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst*".

3.14. Naar aanleiding van dit advies stelt de Raad vast dat verzoekster niet kan overtuigen dat er in haren hoofde wel degelijk een duidelijke diagnose zou zijn gesteld die zou toelaten de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling deugdelijk te beoordelen. Het komt echter aan verzoekster toe concreet aannemelijk te maken dat er in haar geval sprake zou zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, dan wel van een uitzonderlijk geval waarbij zij door het ontbreken van een geschikte behandeling zou worden blootgesteld aan ernstig, snel en onweerkeerbaar lijden of aanzienlijke reductie van de levensverwachting. Verzoekster slaagt hier echter niet in. De Raad stipt hierbij aan dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoren tot

de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij beweert dat de arts-adviseur geen rekening zou hebben gehouden met de inhoud van de aangebrachte medische getuigschriften.

3.15. Wat de stelling van verzoekster betreft, dat de arts-adviseur betrokkene zou moeten oproepen voor een persoonlijk onderzoek wanneer hij tot een andere conclusie zou komen dan de behandelende arts, merkt de Raad op dat de arts-adviseur zich heeft gebaseerd op de informatie uit het standaard medisch getuigschrift om tot zijn conclusie te komen. Verzoekster kan trouwens niet dienstig voorhouden dat een 'verhoogd risico' op een hartfalen/hartinfarct, een prognose die uit haar aard hypothetisch is, automatisch zou gelijkstaan met een *“ziekte (die) een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet. Terloops merkt de Raad op dat het onderzoek aan het lichaam, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid, laatste zin van de vreemdelingenwet, louter facultatief is.

3.16. Waar in het advies melding wordt gemaakt van *“Artikel 9ter van 15 december 1980”*, bevestigt de Raad dat wel degelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt bedoeld. Het gaat te dezen duidelijk om een zetfout waarbij de woorden *“van de wet”* door een materiële mislag zijn komen te vervallen. Hieruit kan geen motiveringsgebrek gepuurd worden dat aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.17. De passage uit de bestreden beslissing, waarin wordt aangegeven dat *“(e)en eventuele onmogelijkheid tot reizen (...) bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht (zal) worden”* vloeit voort uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat *“de minister of zijn gemachtigde (...) met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (rekening houdt) (b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering”*. Verzoekster levert hierop kritiek waarbij zij uitvoerig verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf en de bijlagen die zij daaraan had toegevoegd. De Raad brengt in herinnering dat de bestreden beslissing niet vergezeld ging van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien dit werd ingetrokken, en dat de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard geen invloed heeft op haar actuele verblijfstoestand. Bijgevolg is haar verweer tegen een gedwongen verwijdering op grond van de beweerde onmogelijkheid tot reizen en de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM thans weinig relevant. Wederom herhaalt verzoekster haar standpunt dat een 'verhoogd risico' op hartfalen/hartinfarct een directe bedreiging zou vormen voor haar fysieke integriteit. Zoals hierboven reeds aangestipt, kan deze hypothetische prognose niet worden gelijkgesteld met de ontbrekende diagnose in het standaard medisch getuigschrift.

3.18. In zoverre verzoekster poneert dat de arts-adviseur dient na te gaan of de behandeling voorhanden is in haar land van herkomst, merkt de Raad op dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Op grond van de gegevens waarop de arts-adviseur en de gemachtigde van de staatssecretaris acht konden slaan, kon in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet rechtsgeldig worden besloten dat verzoekster kennelijk niet lijdt aan een aandoening, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zodat een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst zich niet opdringt.

3.19. Tenslotte merkt de Raad op dat het ter terechtzitting neergelegde medisch getuigschrift van dr. V. R. van 23 september 2016 dateert van na de bestreden beslissing en niet bij machte is het vastgestelde gebrek aan een duidelijke diagnose in het standaard medisch getuigschrift van 6 november 2013 te herstellen. Verzoekster kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek verwijten doordat met deze informatie geen rekening werd gehouden. Het staat verzoekster vrij deze medische informatie desgevallend te gebruiken in het kader van een nieuwe aanvraag of in geval de mogelijkheid tot reizen dient te worden onderzocht indien verzoekster aan een verwijderingsmaatregel zou worden onderworpen.

3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2, 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN